

PUT MIRA

Kap. Lujo Šoletić

Prošlo je skoro dva i po mjeseca od dana kada je predsjednik Republike Josip Broz Tito otplovio iz riječke luke na putu za Indiju i Burmu, pa sve do njegova povratka u domovinu. Kroz cijelo to vrijeme misli jugoslavenskih naroda stalno su pratile njegov put i sa živim interesom našli su se narodi upoznivali sa svakim i najmanjim događajem na njegovom dugom putovanju.

Taj put bio je ispunjen mnogobrojnim razgovorima sa najvišim rukovodiocima Indije i Burme, a na povratku iz tih dalekih prijateljskih zemalja i razgovorima sa predstavnicima novog Egipta.

Svuda je predsjednik Tito izložio osnovna načela kojima se Jugoslavija rukovodi u svojoj unutrašnjoj i vanjskoj politici. On je u svim prilikama objasnio da se Jugoslavija bori za princip mirne koegzistencije naroda, za princip koji jedini može učvrstiti mir, što odgovara istinskim i dubokim željama svih narodnih masa u svijetu.

Pisanje listova i novinskih agencija, kako kod nas tako i u svijetu, pokazuje da je predsjednik Tito naišao na istovjetnost gledišta kod najviših ličnosti Indije, Burme i Egipta, jer načela vanjske politike Jugoslavije odgovaraju i težnjama vlada i naroda tih zemalja.

Teško je izvući sada neki konačni zaključak u ovom historijskom putovanju predsjednika Tita. Rezultati tog putovanja su tako plodni da je nemoguće bez pažljivog proučavanja uočiti sve

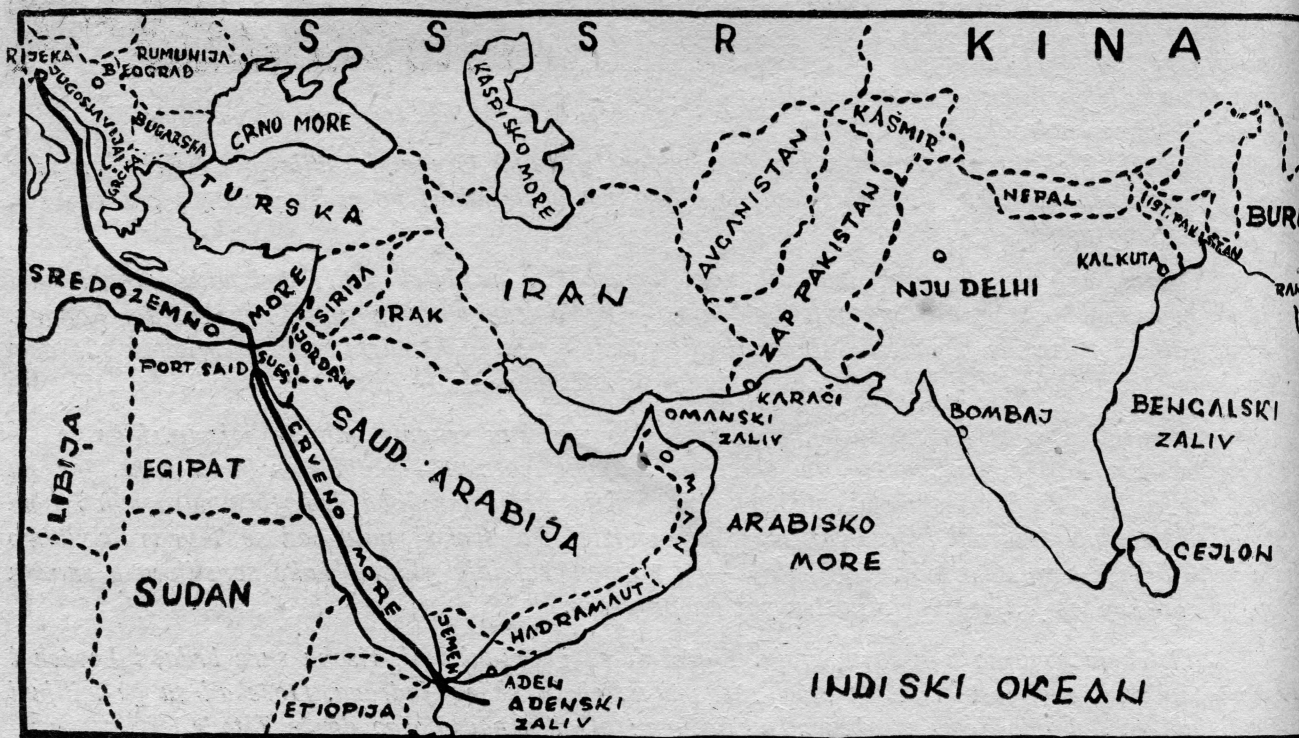
posljedice koje će oni u bližoj i daljoj budućnosti donijeti.

Međutim, već se sada, pa makar i iz bijesa pokazanog od onog dijela svjetske štampe koji se nikako ne može pomiriti sa zamisli o mirnoj koegzistenciji i koji uporno nastoji da se odnosi u svijetu zaoštre, može zaključiti da put predsjednika Tita predstavlja značajan korak u pravcu razvijanja prijateljstva i suradnje među narodima u cijelom svijetu.

Posjet predsjednika Tita Indiji i Burmi i sastanka sa egipatskim premijerom Naserom, od ogromnog su značaja za našu zemlju i za njeno povezivanje sa prijateljskim zemljama u provođenju jedne duboko principijelne politike u naporima za mir i aktivnu miroljubivu međunarodnu suradnju.

Od posebnog je pak značenja težnja koja se ispoljila prilikom tih razgovora da se naša zemlja tijesno poveže u ekonomskim pitanjima sa Indijom i Burmom. Takovo povezivanje može biti samo od obostrane koristi, a sigurno će doći do novih konkretnih mjera za sprovođenje te ekonomske suradnje.

U svom govoru na Rangunskom sveučilištu, predsjednik Tito je naglasio — »Sasvim je točno reći da je prijateljstvo između naših zemalja prirodna posljedica činjenice da je sudbina naših naroda naročito u novijoj historiji, imala mnogo zajedničkog, da su i jedan i drugi stekli svoju nezavisnost kroz tešku borbu i uz ogromne žrtve.

Predsjednik Tito je zatim istakao težnju azijskih zemalja, koje su nedavno stekle svoju nezavisnost, da svoju suverenost ispune novim i bogatijim sadržajem. »Ta težnja — rekao je predsjednik Tito — koja je obično odraz dubokih unutarnjih preobražaja u tim zemljama, ispoljava se i u njihovom nastojanju da se u međunarodnim odnosima pojave kao samostalan i aktivan činilac. Sve je to, razumije se, od ogromnog značenja kako za same te zemlje, tako i za razvoj međunarodnih odnosa uopće«.

Odatle i želja svih miroljubivih naroda da odbiju onu politiku blokova koja može samo da izazove još veće zaoštavanje odnosa između sila u svijetu i da dovede do novog krvoprolića.

Međutim, kako je to istakao drug Tito u svom govoru prilikom povratka u Beograd, to ne znači da smo mi neutralci. »Mi smo itekako aktivni — rekao je drug Tito — mi itekako otvoreno govorimo: nemojte srljati u novu opasnost. Mi itekako ukazujemo na put kojim treba da idu ljudi i narodi, da bi se izbjeglo ono što ljudi danas najmanje žele u svijetu: novi rat«.

Ovu je principijelnu politiku uvijek dosljedno vodila Jugoslavija i uzaludno nastoje razni ljudi u inostranstvu da tvrde da je Jugoslavija izmjenila svoj stav. Jugoslavija ostaje uvijek na svojim ranijim pozicijama obrane nezavisnosti, odbijanja svakog pokušaja mješanja u unutrašnja pitanja naše zemlje kao i svakog pritiska da se izmijeni naša orijentacija.

Ovaj principijelni stav naše zemlje uživa najdublju i najpopularniju podršku svih naroda Jugoslavije. To se najbolje vidjelo prilikom oduševljenih manifestacija, kojim je dočekan drug Tito u svim onim krajevima, kuda je on prošao od Rijeke do Beograda. O tome svjedoče i bezbrojni pozdravi upućeni predsjedniku Titu od strane radnih kolektiva, društvenih i političkih organizacija i pojedinaca prilikom njegovog povratka u domovinu. O tome svjedoči i jedinstveno reagiranje svih naših ljudi na razne manevre raznoraznih krugova u inostranstvu i usamljenih pojedinaca u našoj zemlji.

To i čini snagu nove Jugoslavije na međunarodnom i unutarnjem polju. To i privlači simpatije svih naroda i ljudi koji iskreno žele mir, koji su spremni da isto tako dosljedno kao i Jugoslavija, brane svoju nezavisnost.

Stoga nije slučajno da se Jugoslavija tako snažno angažirala za suradnju svih miroljubivih naroda. »... Ja kažem — izjavio je drug Tito — da baš mi, mali narodi, baš takvi narodi koji su prošli kroz onakva iskušenja, treba da se pokažu kao graditelji mira, oni koji rade na učvršćenju mira i mirne suradnje i koegzistencije među narodima«.

Kako to i ističe međunarodna štampa ovaj put predsjednika Republike Josipa Broza - Tita predstavlja značajan događaj u međunarodnom životu, jer je taj u daleke prijateljske zemlje stvarno bio put mira.

Sa posjete druga Tita Indiji i Burmi

